

ผู้ที่มีวิหิธรรมเขามีความสงบสุขในใจของเขา

สิ่งที่ว่าวันพระวันโกนไฉน เราจะปฏิบัติบูชาของศีลสมาธิปัณณามาจากไหน เราคนซึ่งทุกข์ชียากนี้แหละ มันทุกข์มันยากขนาดไหน เราก็พยายามจะมีสติสัมปชัญญะควบคุมดูแลหัวใจของตนให้ได้ ไม่มีนวักรรม ไม่มีการกระทำ มันจะเอาศีล สมาธิ ปัญญามาจากไหน สิ่งที่ได้มาๆ จินตนาการทั้งนั้น มารมันให้มันนะ กิเลสมันสร้างให้ แล้วก็พอใจ พอใจอยู่ได้อ่านากกิเลสมันนั่นแหละ

วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ให้มันตื่นตัวขึ้นมา สิ่งที่จะมปลักอยู่กับกิเลสมันนั่นนะ ถ้ามันมีสติมีปัญญา สิ่งปฏิบัติมาแล้วก็คือปฏิบัติมาแล้วไง ทดสอบได้ ตรวจสอบได้ จริงหรือไม่จริง

ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เห็นไหม ต้นไม้ไม่รดน้ำพรอนดิน ไม่รดน้ำมันนะ ไม่ให้ปุ๋ยก็ตาย ต้นไม้พลาสติกมันไม่เคยตายนะ มันอยู่ในกระถาง ใ้อโฮ! สวยงามมาก มันไม่มีชีวิต มันเป็นพลาสติก มันเป็นจินตนาการ มันเป็นภาคทฤษฎี ลืมก็ไปเปิดตำราได้ แต่ถ้าเป็นสิ่งมีชีวิตมันตาย

สิ่งที่เราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาถ้าเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา ถ้าเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา มันมีเจริญแล้วเสื่อม

คนเรานะ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ การเกิด การแก่ การเจ็บ การตายเป็นเรื่องธรรมดา แล้วก็เกิดก็ตายอยู่อย่างนี้ แล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาก็ให้มันเกิดตายโดยอารมณ์มันเอง ให้เป็นธรรมชาติ

ไม่มีสติไม่มีปัญญาไฉน

ถ้ามีสติปัญญานะ เราต้องมีชำนาญในวิธี การดูแลรักษา รักษาให้ศรัทธาของเราจากศรัทธาเป็นอจลศรัทธา ทำความสงบสุขของเราได้ ยกขึ้นสู่วิปัสสนา ศีล สมาธิ ปัญญา ปัญญาๆ ปัญญาภาคปฏิบัติ ปัญญามันเกิดจากสมาธิเป็นพื้นฐาน เป็นสมถกรรมฐาน

เราเกิดในสุวรรณภูมิ เกิดในประเทศอันอุดมสมบูรณ์นะ ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว เวลาในนามีข้าวๆ เห็นไหม แต่ก่อนคนเรายังทำการเกษตรกรรมไม่เป็น หาของป่าทั้งนั้นนะ ล่าสัตว์เพื่อดำรงชีวิต เริ่มตื่นขึ้นมา รู้จักทำไร่ไถนา พอทำไร่ไถนาขึ้นมาก็เป็นชุมชนขึ้นมา

พอเป็นชุมชนขึ้นมา คูสิ ชาวนาในเมืองไทยอย่างน้อยก็ต้องมียุ่งมีเกวียนมีข้าวไว้กิน
อย่างน้อยก็ทำนา ทำไร่ไถนาของเราเก็บไว้เป็นอาหาร

นี่ไง กินข้าว เวลามันเจริญงอกงามขึ้นมาในพระพุทธศาสนาไง วิปัสสนาฯ เห็นไหม กิน
ข้าวกินปลา

ชาวนาเขาทำไร่ไถนาขึ้นมาเพื่อมีอาหาร มีข้าวเอาไว้กินดำรงชีวิต

ชาวประมงฯ เขาหาปลาของเขา นี่ไง เวลาหาปลาของเขา ถ้ากินข้าวมันก็ต้องมีอาหาร มี
ข้าวมีอาหาร สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน นี่กินข้าวกินปลา

ปลาอยู่ไหน ปลาตะเพียนเขาไว้หลอกเด็ก แขนงไว้บนแปลง เด็กมันนอนอยู่มันก็เห็น
ปลาตะเพียน นั่นมันเครื่องจักรสาน เขาใช้เบตตาลสานมานะ นั่นนะปลาตะเพียนพลาสติก

ถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เราชาวประมง เขาออกเรือ เขาหาปลาของเขา หาปลาของเขา ดู
ท่าเรือสิ เวลาเรือมันเข้าเทียบท่า โอ้โฮ! ซุกมูนซุกเก้ไปหมดเลยนะ ปลาตัวเล็ก ปลาตัวใหญ่ ปลา
สด ปลาอะไร ปลาหมึก โอ้ย! มีแต่ปลาๆ ถ้าเขาทำได้

โอ้เราก็ได้ฟังมาตลอด จินตนาการเอา อืมท้อง กินบ๊อบ กินข้าวกินปลา

เอาที่ไหนมากิน เอาข้อเท็จจริงมาจากไหน

ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปฏิเวธ

ปฏิเวธ รู้แจ้งเห็นจริงในหัวใจของตน ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน
เห็นไหม

เวลาโลกมันเจริญๆ ดูอาหารสิ เวลาเขาประกวดกันนะ เหยียดทอง รสชาตินะ เวลาคน
มันทุกข์มันยากขึ้นมา อะไรก็ได้ เวลาคนมันขาดมันแคลนขึ้นมาะ น้ำเปล่าๆ ขอให้ได้ดีมีกินเพื่อ
ดำรงชีวิตไว้เท่านั้นนะ เวลาอดอาหารๆ ๗ วัน ๑๕ วันสบายๆ เลย อดน้ำตายหมดละ น้ำเราต้อง
มีดื่มไว้เลี้ยงตัวเองไว้ตลอดเวลาไม่ให้ขาดน้ำ นี่กินข้าวกินปลา

เราก็เหมือนกัน เราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา อย่างน้อยขึ้นมา ชาวนาเขาก็ต้องมีที่นาของตน

นี่เหมือนกัน เราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา วันสำคัญทางพระพุทธศาสนาไง ทำสมาธิได้มันก็มี พออยู่พอกินไง เวลาทำความสงบสุขนั้นแหละ ใ้ที่ว่าภาวนาๆ อย่างน้อยมันก็สงบสุขขึ้นมา ถ้า มันสงบสุขขึ้นมา ถ้ามีอำนาจวาสนา รักษามันไว้

เรื่องอารมณ์โลกๆ เวลามันทุกข์มันยาก เวลาโดนกิเลสมันบีบมันคั้น เวลาสั่งคมเสียดสี ขึ้นมามันทุกข์มันยาก มันเจียนตาย เวลามันปล่อยวางได้ๆ นั่นนะพอมันปล่อยวางได้ ปล่อยวาง ได้เพราะอะไร เพราะความทุกข์ความยากมันบีบคั้นของมันขึ้นมา

เวลาเราฝึกหัดปฏิบัติ มันมีอะไรมาบีบมาคั้นล่ะ

เวลามันบีบมันคั้นขึ้นมามันก็เครียดของมัน เราก็พุทโธๆ ของเรา ฝึกหัดปฏิบัติของเรา ขึ้นมา เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันสงบระงับได้บ้าง สงบระงับได้บ้างมันได้เป็นครั้งเป็นคราว ใจ แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติเกือบตายแล้วมันไม่ได้ใจ

ทำไมเดี๋ยวมันได้ เดี่ยวมันไม่ได้ล่ะ

เวลามันได้ขึ้นมาก็อยากได้ออย่างนั้นอีกไง กิเลสก็ซ้อนกิเลสขึ้นมาใจ

แต่เราฝึกหัดปฏิบัติของเราด้วยความชำนาญ ชำนาญในวิธี เราทำสิ่งใดก็ได้ กิเลสมันไม่ เท่าทัน ตามความคิดรู้สึกนึกคิดเราไม่ทัน เห็นไหม

แต่นี้มันอยู่ได้อ่านากกิเลสใจ กิเลสมันจัดให้ กิเลสมันเขียนโปรแกรมให้หมด แล้วเราก็ เดินตามมันต้อยๆ ไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมาเป็นข้อเท็จจริงเลย

ถ้าจะเป็นข้อเท็จจริงของเราบ้างใจ เราบ้าง คำว่า “บ้าง” มันมีบ้างเป็นครั้งเป็นคราว ใ้ไม่มี บ้างเลย ปฏิบัติเกือบตาย คนนั้นก็มีศีลมีสมาธิ คนนั้นก็ปัญญา เวลาคุณธรรมะกัน ใ้เราก็ตื่น ตานะ ใ้โฮ! เฮ้ย! ภูไม่เคยเห็นอย่างนี้เลย ภูไม่เคยเป็นอย่างนี้เลย

เวลามันเป็นขึ้นมา เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์นะ เวลาเขาคุณธรรมะกัน ถ้าคนที่มีวุฒิ ภาวณะะ มันไม่กล้าคุย เวลาคนจริงมามันหนีหมดนะ เพราะมันพูดมาของเท็จทั้งนั้นนะ ถ้ามัน จริง มันจริงอย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน มันมีบ้างนะ บ้าง มันเคยได้สัมผัสบ้าง ได้ดูบ้าง ได้เห็นข้อเท็จจริงในหัวใจของตนบ้าง แต่มันตั้งมั่นใหม่ มันเป็นความจริงใหม่ ถ้ามันไม่เป็นความจริง มันเป็นไปได้อย่างไร

เหมือนเราทากรกิจ เขาไม่มีทุนอย่างนี้ เขาจะลงทุนอะไร คนที่เขามีทุนนะ เขากว่านซื้อหมดเลย เขาครอบงำประเทศได้เลย ใ้เราสื่งก็ไม่มี ได้แต่มองเขาตาปริบๆ ประชาธิปไตยๆ มันไม่สิทธิเสรีภาพ มันไม่เสมอกัน

บุญบาปเสมอกันตรงไหน แข่งอำนาจวาสนาไปแข่งกับใคร แข่งเรือแข่งพายแข่งได้นะ แข่งเรือแข่งพายเขาจัดเป็นประเพณีเลย ซึ่งถ้อย แข่งวาสนาแข่งอย่างไร แล้ววาสนาของใคร

ถ้ามีวาสนามันคิดได้ วาสนานี้มันคิดของมันได้ มันเห็นโทษของมันได้ แล้วมันคอยตักใจเสรำใจใจ เสรำใจนี้แค่รู้ได้นะ แล้วถ้าให้ทำได้ละ ทำได้อีกเรื่องหนึ่งเลย

รู้ได้มันก็แค่เริ่มต้น แค่มีสัจธรรมสำนึก เออ! เราก็คนเหมือนกัน เขาก็คน เราก็คน ทำไมเขาทำได้ ทำไมเราทำไม่ได้ นี่แค่รู้เท่าไร แล้วเราจะทำให้มันได้อะไร เราจะทำให้ได้ มันก็พยายามของเราสิ

นี่ไง วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ชาวพุทธๆ เราไปวัดไปวาสร้างบุญสร้างกุศลของเขา

สร้างบุญสร้างกุศลของเขาตรงไหน

ตรงที่เขายังเป็นคนไง ตรงที่เขายังมีชีวิตไง คนตายไปแล้วไปทำที่ไหน คนตายไปแล้วก็ได้แต่นั่งมองเขา เขาไปวัดไปวาทันที “อุทิศส่วนกุศลให้บ้างนะ”

เวลาสัตว์เดรัจฉานมันก็เป็นสิ่งมีชีวิต มันก็คิดได้ไง มันเห็นคนทำคุณงามความดีกัน เห็นคนที่เมตตาต่อกัน มันเห็นแล้วมันอยากเป็นอย่างนั้นแต่มันเป็นไม่ได้ เพราะมันเป็นสัตว์

นี่เหมือนกัน เวลาคนมันตายไปแล้วมันก็ได้แต่ดูเขานั่นแหละ จิตวิญญูณมันเห็นหมดนะ เทวดา อินทร์ พรหมเขารู้ความคิดมนุษย์หมดละ เขารังเกียจด้วย همین มันกะล่อนปลิ้นปล้อน

ตลอดเวลา เทวดาคิดอย่างไร พุทธอย่างไร เป็นอย่างนั้นนะ เพราะมันรู้เท่ากันหมด เพราะว่าอะไร เพราะผลของวิภวัญไฉน

ถ้ามันคิดได้บ้าง มันทำได้บ้าง แล้วมันฝึกหัดของมันขึ้นมาให้เป็นข้อเท็จจริงของมัน นี่มันมีข้าวกินไง ข้าวกินแล้วมันจิตมันซัด สมถกรรมฐาน สมถกรรมฐานให้มันเป็นเถอะ ไม่เป็นด้วย ถ้ามันเป็นขึ้นมา ติดอีก

สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ อ้าว! ก็พระพุทธศาสนาสอนให้ปล่อยวาง ตอนนี้ก็ปล่อยวางหมด รู้เท่าหมดเลย แล้วอย่างไรต่อ

เขาต้องมีปลาด้วย กินข้าวกินปลา สุวรรณภูมิ เขากินข้าวกินปลา มีข้าวแล้วก็มีปลา จะแกงปลาอะไรละ นี่ไง ยกขึ้นสูวิปัสสนาได้ไง มันก็ไปของมันได้ไง

กินแต่ข้าว กินไม่ลง ติดคอ กินได้แค่นี้ แต่ถ้าเป็นยุคเป็นสมัยนะ ไม่มีข้าวกินมันก็ทุกข์ เจียนตาย ถ้ามีข้าวกินก็ โอ้โฮ! ชื่นชมมาก รสหวาน กลิ่นหอม แหม! ข้าวพันธุ์สิ่งที่ว่าสายพันธุ์มันมีชื่อเสียง

เวลาคนที่ไม่มีมันก็ทุกข์มันก็ยาก พอมีขึ้นมามันก็ติดของมัน เห็นไหม

แต่มันเวลามันเจริญขึ้นมา เขามีปลา เขามีอาหารที่มีคุณภาพ โดยเป็นวัฒนธรรมของเขาไป กินข้าวกินปลาๆ

เวลาทำความสงบของใจเข้ามาได้ สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน ถ้ายกขึ้นสูวิปัสสนาได้มันเป็นสัจจะ เป็นข้อเท็จจริง มันเป็นธรรมไฉน

เป็นธรรมที่ไหน

เป็นธรรมเพราะมนุษย์มีขา ๒ ขา ๒ เวลา ๒ ขาก้าวเดินไปพร้อมกันไง ขาใดขาหนึ่ง พิการไป มันก็กระโดดไปอย่างนั้นไฉน

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง มันไม่มาปฏิบัติปฏิบัติ มันไม่สมดุค มันเป็นมรรคเป็นผลไปไม่ได้

เวลาจะทำคุณงามความดี บุญและบาป มนุษย์ก็ทำได้ เทวดา อินทร์ พรหมก็ทำได้ สัตว์นรกก็ทำได้ แต่พวกสัตว์นรกเขาจะไม่มีโอกาสได้บรรลุนิพพาน เขาจะเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะเกิดมรรคขึ้นมา

ดำรงชอบ งานชอบ ชอบธรรม ความชอบธรรมของเขาไป เริ่มแต่ความชอบธรรม เห็นไหมนี่เหมือนกัน ประชาธิปไตยๆ เท่าเทียมกัน ทุกคนปฏิบัติได้เหมือนกัน

ทำสมาธิไม่เป็น ประชาธิปไตยตรงไหนวะ ประชาธิปไตย ข้อเท็จจริงในพระพุทธศาสนา ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ด้วยความสมบูรณ์แบบของเขา

เวลาเทศน์ธัมมจักขุ ขึ้นมา สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นในหัวใจของพระอัญญาโกณฑัญญะ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นขึ้นมา สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น สิ่งทั้งหลายทั้งปวงต้องดับเป็นธรรมดา ด้วยมรรค ๘ พระอัสสชิ พระมหานามะ ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ยังไม่มี ยังเกิดขึ้นไม่ได้

ประชาธิปไตย ประชาธิปไตยของใคร ประชาธิปไตยมันมีเหตุมีผลขึ้นมาตรงไหน

ถ้ามีเหตุมีผลขึ้นมาต้องมัจฉะ ทางสายเอก ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา ผู้มันต้องรู้จริงเห็นจริงขึ้นมา อริยสัจมีหนึ่งเดียว เหมือนกันหมด จะพิจารณากาย พิจารณาเวทนา พิจารณาจิต พิจารณาธรรม เวลามันเหมือนกัน สักกายทิฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ เวลาสังโยชน์มันขาด เวลาขณะ นิโรธ ดับทุกข์นี้ กิเลสมันขาดไป ต่อหน้า ยถาภูต เกิดญาณทัสสนะ เกิดความรู้จริง เกิดข้อเท็จจริงขึ้นมาในใจ

เกิดข้อเท็จจริงตรงไหน

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเท่ากัน เหมือนกัน งงเหมือนกันหมด จะคนมันมีศรีสุข ทุกข์จนเข็ญใจก็ไม่ว่า เวลานิโรธ เวลามันดับ สังโยชน์มันขาดตั้งแขนขาด สิ่งที่ขาดไปจากจิต เกิดอย่างมากอีก ๗ ชาติ ทำไมรู้ละ ทำไมนางวิสาขาเกิดอีก ๗ ชาติ ถ้าจะเกิดอีก แล้วต้องเกิดอีกแน่นอนถ้าพระโสดาบัน ถ้าพระโสดาบันข้อเท็จจริงนี้ไง อริยสัจมีหนึ่งเดียวนี่ไง

พระโสดาบันเป็นอย่างไร พระสกิทาคามีเป็นอย่างไร พระอนาคามีเป็นอย่างไร พระอรหันต์นะหันตรงไหน หันตามข้อเท็จจริง หันจนกิเลสเท่าที่มันไม่ได้หรือจะหันลงนรก จะหันไปไหน มีข้าวมีปลาตรงไหน

กินข้าวกินปลา แต่ไม่มีข้าวไม่มีปลาเลย ก็เข้าร้านอาหาร เดี่ยวนี้สั่งออนไลน์ได้ ไม่ต้องทำอะไร ส่งถึงบ้าน ใช้น้ำมันเป็นความเลี้ยวปากเลี้ยวท้อง เลี้ยวปากเลี้ยวท้อง มีเงินจ่ายเขาหรือเปล่า เวลาจ่ายเงินแล้วยังคดขยี้งองกันไง เวลาไรเดออร์มันมาส่ง มันกินไปครึ่งหนึ่ง มันมาส่งเราครึ่งหนึ่งไง มันเก็บไว้จนบูดจนเน่าแล้วมันค่อยมาส่งเราไง แล้วถ้ามันจะไม่ส่ง มันเป็นธุรกิจ มันเป็นเรื่องวงจรรของธุรกิจ เป็นเรื่องของโลกไปทั้งสิ้นไง แล้วนี่ภาคทฤษฎีไป ปริยัติไป จะเปรียบเทียบอย่างไรก็ได้

ถ้าเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา เห็นไหม บัจฉิตตัง สันทิฏฐิโกโง อตฺตา หิ อตฺตาโน นาโถ ตนเป็นที่พึงแห่งตน ตนเท่านั้นที่รู้ที่เห็นใจ แล้วตนที่ไม่รู้ไม่เห็นขึ้นมามันจะชำระล้างกิเลสตรงไหน ไม่รู้จักตัวจักตน ไม่รู้จักเรา ไม่รู้จักสมาธิ ไม่เป็นสมาธิ ไม่รู้จักภาวนามยปัญญา สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ปัญญามันเป็นอย่างไร

เวลามีความรู้สึกนึกคิด มีอารมณ์เกิดขึ้น

อารมณ์ อารมณ์ของคนมันเกิดดับ หยาบละเอียดด้วย เกิดบ่อยๆ เข้าไปจินตนาการได้ลึกซึ้ง

อารมณ์ เดียวดีเดียวร้าย

เวลาดีขึ้นมา โอ้โฮ! ญเป็นพระอรหันต์นะมึง เวลามันร้ายขึ้นมา โอ้โฮ! หัวทิ่มภูเขาเลย ทุกข์เจียนตาย ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง เพราะอะไร เพราะสังโยชน์ ๑๐ เครื่องร้อยรัดมันรัดไว้

แล้วถ้ากินข้าวกินปลาล่ะ กินข้าวก็มีความสุข มีอิมปากอิมท้อง แต่เจริญอาหารไหม แล้วเป็นสากลไหม ถ้าเป็นสากล เขากินอะไรกัน เขาทำอะไรกัน โลกนี้เจริญอย่างไร

ข้าวปลาอาหาร ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ดำริชอบมันชอบธรรมทั้งนั้นนะ ชอบธรรมที่มันพอใจ ชอบธรรมที่มึงรู้ได้แค่นี้ไง พอความรู้อันเกิดขึ้น ข้าว! เฮ้ย! ยังไปได้ต่อนี้หว่า พอเจริญ

ไป อ้าว! มันยังไปได้อีก อ้าว! กิเลสอย่างกลาง กิเลสอย่างหยาบ กิเลสอย่างกลาง กิเลสอย่างละเอียด กิเลสอย่างละเอียดสุด มันยังอ้าว! อ้าว! อ้าว! ไปเรื่อย แล้วกิเลสอยู่ไหน

อวิชชาปัจจุยา สงฺขาร

อวิชชาคือความไม่รู้ ไม่รู้ที่อยู่จิตของเรานี้ สู้ติจิต หลวงปู่มั่นบอก อวิชชา บ้านของมันอยู่ที่ สู้ติจิต จิตเดิมแท้ของสิ่งมีชีวิตทั้งหมด พญามารมันถึงร้ายกาจไป ใครจะพ้นจากมือมันไปมันไม่ยอมเด็ดขาด

แม้แต่พระอรหันต์ในสมัยพุทธกาลนิพพาน โอ้ย! มารมันขุดมันคุ้ยค้นคว้าไปทั่ว

อยู่ในพระไตรปิฎก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “มาร มารไม่ต้องหา ไม่มีร่องรอย”

เพราะทำลายภวาสวะ ทำลายภพ ภพไม่มี

ภพที่ไหน

ภพที่ใจดวงนั้น ภพที่จุดเริ่มต้น จุดและต่อมึง

แสงใจ แสงสว่างๆ สว่างมันเกิดจากอะไร พระอาทิตย์หรือ เกิดจากจิตทั้งนั้นนะ แล้วจิตโง่ด้วย มันถึงออกไปเห็นใจ

ถ้าจิตฉลาดนะ เขาตึงไว้ เขาน้อมไว้ กลับเข้าไปสู่จิตของตน ดับหมดครับ

แสงอะไร แสง แสงสว่างเดียวก็มีด ที่ไหนมีด ที่ไหนจุดไฟขึ้นมันก็สว่าง แล้วมันก็เกิดดับ อยู่อย่างนั้น แล้วแข็งได้อะไร

แต่ถ้าแข็งเข้าไปสู่ใจของตน เออ! สว่าง เราก็รู้ว่าสว่าง สว่างเพราะเราดูเราเห็นด้วย อำนาจวาสนา ถ้ามันสงบระงับโดยสติสัมปชัญญะสมบุรณ์แบบ นี่ก็คือพลังงานของเรา นี่ก็คือตัวตนของตนไง อตุตา หิ อตุตาโน นาโถโง่ ตนจะเป็นที่พึ่งแห่งตนไง แล้วถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนา กินข้าวกินปลา ถ้ามีข้าวในจาน เอาปลาโปะหน้า เห็นไหม

ในจานก็ไม่มี ข้าวก็ไม่มี แล้วมันจะเอาปลามาจากไหน

โดยประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม มนุษย์มาจากไหน มนุษย์เกิดขึ้นมาแล้วอยู่อย่างไร กินอย่างไร แสงหา ตั้งแต่หาของป่า ตั้งแต่ทำเกษตรกรรมได้ พอทำเกษตรกรรมขึ้นมาได้ ถ้าที่ไหนไม่อุดมสมบูรณ์ เขาก็เก็บอาหารเขาไว้ด้วยการถนอมอาหาร เอาไว้กินไง แต่ประเทศที่เจริญประเทศที่สมบูรณ์ ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ทำนาขึ้นมา ข้าวอยู่ในยุ้ง ปลาจับเอาแต่ในแหล่งน้ำเยอะแยะไปหมดนะ ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว

ถ้าฝึกหัดเป็น ปฏิบัติเป็นขึ้นมา สมาธิจะเสื่อมไปไหน

สมาธิเจริญแล้วเสื่อมๆ นะ คนที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เหมือนผู้ฝึกงาน ฝึกงานทำงานไม่เป็น ก็ฝึกงานทำงานให้เป็น คนที่ทำงานเป็นแล้วนะ เขาควบคุมดูแล เขาบริหารจัดการได้หมดล่ะ

นี่เหมือนกัน ถ้าสิ่งใดที่เป็นสมณะ สมาธิเป็นบาทเป็นฐาน เป็นพื้นฐาน นี่ไง ถ้ามีสมาธิขึ้นมา ถ้าฝึกหัดวิปัสสนา มันมีข้าวมีปลา

พอมีปลาขึ้นมา วิปัสสนามันเกิดจากอะไร เริ่มต้น สมุฏฐานของวิปัสสนาจะเกิดขึ้นเกิดขึ้นได้อย่างไร เวลามันเกิดขึ้น เรายี่แหละเป็นผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติ เราจะรู้ของเรา

จะรู้ของเราตรงไหน

เพราะสรรพสิ่งในโลกนี้ สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา มันต้องเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป มันต้องเสื่อม มันต้องมีความเจริญงอกงามขึ้นมาจากความเพียร ความวิริยะ ความอดุสาหะ

เวลาเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นไป เราทดสอบของเรา มีการกระทำ มันก็มีเลสเจือปนเข้ามา มีสมุทัยเจือปนเข้ามา คือมีพญามารคือความไม่รู้เจือปนเข้ามาในการปฏิบัติไง มันก็ล้มลุกคลุกคลานทั้งนั้นนะ มันจะฝึกหัดจนกว่ามันจะคล่องตัวขึ้นมาได้ไง นี่ไง มัชฌิมาปฏิปทา ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา

อัสติกลมถานุโยค เราฝึกหัดปฏิบัติแล้วเราก็จะมด จะผูกมัด จะจับจองว่าจะเป็นของเราๆ อัสติกลมถานุโยค

กามสุขัลลิกานุโยคนะ ไม่ทำอะไรเลย ลอยชายเลย บรรลุธรรมๆ มันเอามาจากไหน

มัชฌิมาปฏิปทา ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา

กินข้าวกินปลา เวลาจะหาข้าวขึ้นมาต้องมีที่นา ต้องฝึกหัดทำนาขึ้นมา ทำนาขึ้นมาแล้ว ต้องรู้จักสี รู้จักทะนุถนอมอาหาร นี่กินข้าว

เวลากินปลาๆ ชาวประมงเขาจะจับปลาของเขา เวลาได้ปลามาจะทำอาหารอะไร จะทำอย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา สิ่งใดที่มันเป็นข้อเท็จจริง หรือไม่เป็นข้อเท็จจริง ถ้าเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา เป็นข้อเท็จจริงมันก็อยู่กับเราชั่วครวญๆ สัพเพ ธมฺมา อนัตตา ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตาทั้งนั้นนะ

พลังงาน ปัญญา มันเอาอะไรการันตริว่ามันจะมั่นคงยั่งยืนตลอดไป แล้วถ้ามันเกิดขึ้น มันเกิดขึ้นจากความสามารถ เกิดขึ้นจากการทดสอบ เกิดขึ้นจากการพิจารณาของเรา

ถ้าเป็นวิทยาศาสตร์เกิดจากวิจัย การวิจัยมันต้องทำวิจัย วิจัยแล้วมันวิจัยขึ้นมา วิจัยในทางวิทยาศาสตร์ วิจัยในสสาร วิจัยในทางโลก

ถ้าเป็นทางธรรมๆ ภาวนามยปัญญา สิ่งที่จะวิเคราะห์วิจัยขึ้นมา จะเป็นข้าวปลาอาหาร จะเป็นข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริงจากไหน ข้อเท็จจริงจากฝึกหัดหัวใจของตนไป

วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา วันสำคัญทางพระพุทธศาสนาเพราะอะไร เพราะพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ทำวิจัยฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาตามข้อเท็จจริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนควบคุม คุ่มครอง คอยป้อนข้อมูล แล้วคอยถนอมดูแล จนเป็นพระอรหันต์หมดเลย

วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา สำคัญจากไหน

สำคัญจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมด้วยอำนาจวาสนาบารมี อบรมบมเพาะขึ้นมา เห็นไหม ผู้ที่ชี้ทุกชี้ขี้ยาก พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ไง ชฎิล ๓ ฟันธงไป บุกไฟอยู่ นั่นไง ยสะ ที่นี้เดือนร้อนหนอ ที่นี้ร้อนวายหนอไป นี่ไง ๑,๒๕๐ องค์ไง สิ่งที้องค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ที่อบรมเอง ผู้อบรมบ่มเพาะเอง บวชให้เอง อบรมให้เองจนเป็นพระอรหันต์ทั้งหมดไป

แล้วเราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติของท่านขึ้นมาจนเป็นข้อเท็จจริงของท่าน ท่านวางข้อวัตรปฏิบัติไว้

คำว่า “ข้อวัตร” คือแนวทางที่จะเข้าไปสู่ใจของตน

ไม่ใช่แนวทางมีสติปัญญาทำวิจัย มีความรู้ ทำวิจัยแล้ว แล้วจะเสนอโครงการ ไม่มี

รู้ใจของตัวเอง รู้ใจของตัวเอง

นี่จะฟื้นฟูศาสนา ฟื้นฟูหัวใจดวงนี้ พิจารณา ฝึกหัดกระทำขึ้นมาตามข้อเท็จจริงในใจดวงนี้ ถ้าตามข้อเท็จจริงในใจดวงนี้ เห็นไหม สมถกรรมฐานมีความสุข มีอาหารมีข้าวไว้กิน มีข้าวไว้กินแล้วเจริญแล้วเสีอม เสีอมแล้วเจริญอยู่อย่างนั้น

กินข้าวกินปลา เพราะสุวรรณภูมิเป็นแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง แล้ววิเคราะห์วิจัยขึ้นมาในหัวใจของตน ข้าวปลาอาหาร มรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ความชอบธรรม ความชอบธรรมจากการวิจัย การฝึกหัด การปฏิบัติเป็นภาวนามยปัญญา

แล้วถ้าฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา แล้วเวลามันเห็นปัญญามันเคลื่อนนะ เห็นจักรมันเคลื่อน มันจะมหัศจรรย์มากๆ มหัศจรรย์ แล้วมหัศจรรย์พูดให้ใครฟังไม่ได้ด้วย เพราะอะไร

เพราะก่อนหน้าที่ไม่รู้พูดไปมันก็ครึ่งๆ กลางๆ เขาก็ว่าบ้าอยู่แล้ว เวลาเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมาเป็นข้อเท็จจริง อยากจะพูดให้เขาารู้ดีกว่า อันนั้นมันไม่จริง อันนี้มันจริง ยิ่งพูดยิ่งบ้า เข้าไปใหญ่เลย บ้า ๒ ชั้น

บ้าด้วยอารมณ์ บ้าด้วยจินตนาการ ก็บ้าแบบโลกๆ เวลาเกิดภาวนามยปัญญาจะพูดให้ใครฟัง มันบ้า ๒ ชั้น

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเวลาท่านปฏิบัติขึ้นมา ท่านรอสัจธรรมวิหาริก ภาวนาได้ใหม่ ถ้าภาวนาได้เขามีข้าว เขามีสัมมาสมาธิ พูดกันรู้เรื่องแล้วละ เพราะอะไร

เพราะในจานมีข้าว แต่ยังไม่ีปลา พอทำสมาธิได้ ในจานเขามีข้าว แล้วจะเอาปลาที่ ไหนมาโปะล่ะ จะเอาปลาดิบหรือปลาสุกล่ะ ยกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็นหรือไม่เป็น

เขารอให้สัทธาวิหาริกทำได้ ทำเป็น ทำได้ ทำเป็น มันก็พูดภาษาเดียวกัน เวลาพูดมา เออ! ไช้ เอ๊ะ! เอ๊ะ! เอ๊ะ!

แต่ก่อนพูด เกียงฉอดๆ เลยล่ะ เพราะอะไร เพราะข้าวปลาอาหารกุศลมสมบุญณ์ ครูบา อาจารย์ไม่ต้องมาสอน อยู่โดยปกติสุข ข้าวปลาอาหารมีมากมาย จะต้องไปหาข้าวปลาที่ไหน อีก ไปหาข้าวหาปลาโดยตรากตรำ โดยเหงื่อไหลไคลย้อย ใครจะทำ

ไอ้ข้าวที่เขา มีๆ นะไม่ใช่ของมีง มันของสาธารณะ มันของโลกไว้เลี้ยงปากเลี้ยงท้อง

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะนี้ทุกขี่ยาก แล้วไม่มีสมบัติสิ่งใดเป็นของตน ชาวพุทธมี บุญและบาปเป็นสมบัติของตน นักปฏิบัติขึ้นมา พระไม่ทรงศีลทรงธรรมใครจะทรง

สิ่งที่จะทรงศีลทรงธรรมขึ้นมา ผีกัดปฏิบัติขึ้นมาจนทำได้ สมาธิเป็นสมาธิ ไม่มีสมาธิ ปัญญาเกิดไม่ได้

หลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะท่านพูด พูดประจำ “สมาธิมันยังทำไม่เป็น”

มันยังไม่มีข้าว มันไม่มีจานและไม่มีข้าว แล้วปลาที่จะมาโปะบนข้าวไปเอามาจากไหน แล้วจะเอาที่ไหน แล้วมันทำไม่ได้

ถ้าเราพูดไปมันก็ติ “เอาเปรียบ ถ้าเอียง ไม่ยอมรับอะไรทั้งนั้น อะไรๆ ก็ต้องสมุจเฉท ปทานๆ อะไรก็ต้องนิโรธๆ”

ไม่ใช่ มันเป็นข้อเท็จจริง มันเป็นธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาสวกษย ญาณทำลายอวิชชา พญามารตายดินพรวดๆ มารมันคร่ำครวญไปฟ้องลูกสาวมันนะ ไอ้โลภ โกรธ หลงนั่นนะ เจ้าชายสิทธัตถะจะพันมันไปอยู่แล้ว

นั่นนะเวลามารมันตาย มันดินพรวดๆ มารมันกระอักเลือดนั่นนะ แล้วมันยังตามจอง ล้างจองผลาญ เอ็งรู้จักไหม เอ็งเคยเห็นไหม แล้วมันเป็นอย่างไร

ก็ไม่มีข้าวไม่มีปลา มีอยู่ทั่วไปไม่ต้องแสวงหา มันเป็นของสาธารณะ มันเป็นของ
ร้านอาหารที่เขารอคอยเข้าไปเสียดังค์ เวลาขายไม่ได้เขาก็ไปทิ้ง เพราะมันบูดมันเน่า

แต่ศีล สมาธิ ปัญญา ไม่เคยบูดไม่เคยเน่า ๒,๐๐๐ กว่าปีตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม หลวงตาพระมหาบัวท่านสิ้นกิเลส ท่านกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า กราบแล้วกราบเล่า

๒,๐๐๐ กว่าปี ๕,๐๐๐ ปีนะ พระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้ในอนาคตกาลก็เรื่อง
อริยสัจนี้ ธรรมะสวย ๆ ร้อน ๆ มันอยู่ที่คนมีบุญมีวาสนาหรือไม่ที่จะฝึกหัดศึกษาค้นคว้าขึ้นมาให้
เป็นข้อเท็จจริงในใจของตน ไม่ใช่เป็นจินตนาการแบบที่เราเป็นกันอยู่นี้ไง

จินตนาการๆ ได้กันทั้งนั้น เพราะคนเกิดมามีกายกับใจ ใจนี้รั้วร้ายกาจนัก ใจตัวนี้มัน
สร้างภาพได้ทั้งนั้นนะ มันสร้างมันจินตนาการได้ เขียนวรรณกรรมจนได้รางวัลโนเบลเลยแหละ
แต่มันก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

ไอน์สไตน์มันบอกเลย ถ้ามันเลือกได้มันจะนับถือพระพุทธศาสนา ทั้งๆ ที่มันคิดทฤษฎี
สัมพัทธได้นะ แต่มันคิดเรื่องใจมันไม่ได้แล้วกันแหละ เพราะมันไม่รู้จริงๆ ถ้ามันรู้จริงมันจะเงียบ
เลย มันจะไม่พูดกระวนกระวายว่า ถ้าเลือกได้จะเลือกนับถือพระพุทธศาสนา ถ้ามันเลือกได้ไง
แต่นี้มันเลือกไม่ได้เพราะมันเชื่อพระเจ้าของมันอยู่นั่นไง

กินข้าวกินปลา มีอยู่โดยทั่วไปในพระพุทธศาสนา

วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เรามาบวชเป็นพระ เป็นพระปฏิบัติ

งานวิจัยเขาวิจัยด้วยทีมงานของเขา ด้วยวิชาซีพีของเขา เราทำวิจัย เราจะประพฤติ
ปฏิบัติธรรม แล้วถ้ามันได้ขึ้นมาในหัวใจของตน มันมหัศจรรย์ในใจดวงใจ

วันสำคัญในพระพุทธศาสนา มันสำคัญเพราะว่ามันมีครูบาอาจารย์ไง มันมีองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า มันมีพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ กึ่งกลางพระพุทธศาสนามันมีหลวงปู่เสาร์
หลวงปู่มั่น มีครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติของเรา

หลวงปู่มั่น หลวงตาเล่าให้ฟังว่า เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์ท่าน ทุกคนมาหาท่าน มั่นมหัศจรรย์ไ้ เพราะมันต้องเป็นคนมีบุญหนักศักดิ์ใหญ่สิ มันถึงจะมีอำนาจวาสนาทำให้ หัวใจของตนเป็นธรรมขึ้นมาได้ไ้ เพราะคนที่มีอำนาจวาสนามีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ขนาดนั้นไ้ สิ่งทีผลของวิญญะ จิตในวิญญะนี้ถึงมาฟังพาอาศัยท่านไ้ แล้วอาศัยด้วยความเป็นธรรมไ้

ไ้พวกเราพวกมนุษย์ มีสติมีปัญญา กุแก่่งทีสุด

มนุษย์นี้สอนยากทีสุด มันกะล่อน เทวดา อินทร์ พรหมชื่อสัตย์สุจริต มนุษย์นี้ทูลูมานะ จดฟ้า แต่ทำมีคุณธรรมนะ อ่อนน้อมถ่อมตน แต่ในหัวใจนั้นว่างเปล่า

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทศาสนา สุวรรณภูมิ แผ่นดินทอง อุดมสมบูรณ์ ใน น้ำมีปลา ในนามีข้าว ในหัวใจของเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา สมถกรรมฐาน หาพื้นฐาน ข้าว มีข้าว กิน ก็กินข้าวเปล่าๆ กินข้าวเปล่าๆ มันก็ได้ครึ่งหนึ่งไ้

แต่ถ้าวิปัสสนา สมถกรรมฐานคือมีข้าว วิปัสสนาคือมีปลา ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว นี้ เป็นแผ่นดินธรรมในสุวรรณภูมิ

แต่ภาวสวะ ภพ ชีวิต สติทริความเป็นมนุษย์ สติทริของชีวะ สิ่งมีชีวิต คือพุทชะ คือหัวใจของ ตน วันสำคัญทางพระพุทศาสนา ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้มันสมบูรณ์แบบ

ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว มีสมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน มีมรรค ๘ ทุกข์ เหตุให้เกิด ทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ด้วยมรรค ๘ สัจธรรมความจริงอันนั้นถ้ามันเกิดขึ้นมา มันเป็น สมบัติของใจดวงนั้นด้วยจิตตภาวนา

สงบสุขนั้นนะ สัมมาสมาธิคือตัวจิต จิตที่มันสงบสุขแล้วมันยกขึ้นสู่วิปัสสนา ฝึกหัด ส้ารอกคายกิเลสในหัวใจของตน ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ในภาวสวะนั้น ในภพนั้นจะสะอาด ฝ่องแผ้วดีงามขึ้นมาด้วยคุณสมบัติโดยการฝึกหัดปฏิบัติให้เป็นสัจจะเป็นความจริงกับใจดวง นั้น เอวัง